Ч. 134 Пятниця 18 (30) червня 1899. Рік IX

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 8.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жаданє і за вложенем оплати почтової.

Рекламациі незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої".

Передплата у Львові в аґенциї дневників пасаж Ґавсмана ч. 9 і в ц. к. Старостствах на провінциї:
на цілий рік зр. 2·40
на пів року „ 1·20
на чверть року „ —·60
місячно . . „ —·20
Поодиноке число 1 кр.
З почтовою пересилкою:
на цілий рік зр. 5·40
на пів року „ 2·70
на чверть року „ 1·35
місячно . . „ —·45
Поодиноке число 3 кр.

Вісти політичні.

(Угорскі міністри у Відни. — Побільшене числа полків піхоти. — З німецких кольоній. — Події на сербско-турецкій границі.)

Угорский президент міністрів Сель і міністер скарбу Люкач приїхали до Відня. Сель буде нині перед полуднем на авдиенциї у Цісаря, аби перед від'їздом монарха до Ішлю здати єму справу з положеня на Угорщині і предложити ріжні проекти. Між иншими вже тепер має порішити ся, коли скличуть ся спільні делеґациї. Побут Люкача у Відни стоїть в звязи з проектом закона о спиртусї.

З військових кругів дійшла чутка, що наміряють теперішні полки піхоти зменшити, бо при послідній пробі мобілізацийній у Відни показало ся, що теперішний полк є за великий і за тяжкий до скорого змобілізованя і легкого орудуваня ним. Сю вість потверджає тепер Pester Lloyd. Признає, що військовість занимає ся гадкою відлучити четверті баталїони піхоти від теперішних полків та утворити з двох відлучених баталїонів нових 55 полків, які відтак доповнили би ся також до трех баталїонів. Ся реформа має богато за собою, але поперед того треба би збільшити континґент рекрутів, перевести реформу краєвої оборони і офіцирам підвисшити ґажу.

Німеччина дуже задоволена з викупна Каролїньских і Марійских островів від Іспанії, та полагодженя самоаньскої справи з двома другими протекторами тих островів: Анґлїєю і Сполученими Державами. Цісар Вільгельм показав то своє вдоволенє наданем ґрафского титулу міністрови заграничних справ Більову, Іспанія одержала від Німеччини 17 міліонів марок за відступленє тих островів. Та сума зрентує ся Німеччині добре задля економічної і політичної ваги тих островів. Клопоти і задирки на самоаньских островах усунено в той спосіб, що кинено кість незгоди між самими тубильцями сих островів. З почину німецкого проекту скасовано королївске достоїньство, поділено острови на провінциї і на чолї кождої постановлено якогось місцевого боярина, що має управляти тубильцями, а від трех протекторів буде одержувати субвенцию. Очевидно такий кацик буде іти на руки своїм протекторам. До того людність тамошна є страшно байдужна і лїнива, а похопна до ворожнї і бійки. Тому то тепер будуть они себе взаїмно нищити, хотяй дрібні війни їм заборонені з огляду на економічні інтереси білих поселенців. Загибель тубильчого населеня подасть можливість ширшій кольонїзациї чужих поселенців і розвоєви промислу — о що лише ходить всїм трем державам.

До Pol. Corr. доносять з Білграду, що представитель Сербії в Константинополи Христич вручив амбасадорам ноту, містячу докази, на підставі слїдства граничних комісарів і инших актів, що напад на границю сербско-турецку вийшов із сторони Альбанців і турецкого войска. Рівночасно зложив Христич іменем сербского правительства представителям великих держав заяву, що сербскі войска, зібрані на границі, полишать ся на своїх становищах, готові відперти всяку напасть аж до того часу, доки не буде заведений лад і спокій. Сербске правительство, що не має ніякої иншої цїли, як лиш привернене нормальних відносин, так само в будучности як і доси, приложить радо руки до всего, що моглоби довести до осягненя тої цїли. Нехай лиш держави візвуть безпосередно Туреччину, аби порозуміла ся з Сербією що-до средств, які треба зарядити для охорони границь обох держав. — З Парижа знов доносять, що француский амбасадор Констан поробив Порті представленя, що заходить конечна потреба завести лад на сербско-турецкій границиі. Франция іде в тій справі згідно з иншими державами.

Новинки.

Львів дня 29-го червня 1899.

— **Заупокійні богослуженя** за бл. п. цісаря Фердинанда I., помершого 1875 р., відбули ся вчера в роковини смерти у всїх львівских архикатедральних церквах в присутности представителїв властий. Молодїж народних і середних шкіл була вчера вільна від науки.

— **Є. Е. п. Міністер судівництва** др. Рубер відвідав вї второк в товаристві президента висшого суду краєвого дра Тхоржницкого і президента дра Вавха та радника будівництва Сковрона повітовий суд в Щирци під Львовом. В середу

12)

О СПАДЩИНУ.

(Повість з анґлїйского).

(Дальше).

На хвильку притихли, відтак відповіла дївчина задумчивим голосом:

Я не знаю. Я не думала нїколи о публичнім виступленю. Я нїколи не уявляла собі тої хвилї. коли стану перед великим множеством людий, як ставала колись на улицях перед людьми, котрим було байдуже про мій сьпів. Я нїколи не думала инакше — я люблю музику для музики і люблю так само дуже співати собі сама в своїй комнатї як коли-б і виступала в найвеличавійшій опері.

А того не було би Вам жаль, що нїхто не славив би, не подивляв би вашого голосу як і Вашої краси?

Дївчина покивала сумно головкою.

— Ви забули, чим я була, коли Ви мене взяли з улиції; як би не то, то Ви би мене о то не питали. Я співала перед публикою, але не тою, що в опері, лиш перед тою бідолашною, що збирає ся перед шинками, щоби послухати сьпівачки, котра волочить ся сьвітами. Я співала на перегонах, де збирають ся люди богаті і високого роду і они мене подивляли. Я знаю що та публика варта. Той сам доброді, що кине жменю феників, додає до того ще й оскорбу.

Ґраф Освальд споглядав на ню з тихим вдоволенем а по хвили відозвав ся:

— Чи підете зі мною до города на прохід? Та букова алея прекрасна, а я гадаю, що там буду міг скорше висказати Вам моє бажане, як тут в комнатї.

Гонория встала з тою почестию, з якою завсїгди стрічала свого добродія, щоби вдоволити его бажаню і они вийшли на зелене подвіре, впоперек котрого ішла букова алея. Ґраф Освальд пустив ся туди.

— Гонорие! — відозвав ся він по довшім мовчаню — коби Ви знали з якою непевности я вибирав ся нинї сюди, і як ще й тепер сумнїваю ся, чи то було розумно іти сюди — Вам би може жаль мене було Але я вже раз тут і мушу говорити отверто. Менї давнїйше здавало ся, що моє поступоване супротив Вас, то лиш звичайне дїло милосердности — лиш звичайна прикмета подиву так незвичайних здібностий. Я старав ся так думати і дїлав з холодним розумом та з виразованем, коли Вас призначив до такого званя, в котрім би Ви могли були придбати собі слави і відзначеня. Я постановив перебути минувший рік на континентї. Я гадав, що буду видїти Вас раз на дванайцять місяців, але від першої хвилї нашого знакомства опанував мене якийсь могучий вплив, котрий ставав щораз сильнїйший. Мимо волї Ви приходили менї на гадку, мимо волї приїздив я раз по раз сюди, щоби Вас побачити, щоби почути через кілька коротких хвиль Ваш голос та щоби відтак вернути знов на сьвіт, котрий в противуположности до Вашої яснїючої краси видавав ся менї тим темнїйший і холоднїйший. Поволи брав мене страх, коли я собі подумав, що Ви маєте публично виступати — говорив ґраф Освальд дальше. — Зразу глядїв я з гордостию на успіхи, які Вас ждали; але незадового настала цїлковита зміна в моїх чувствах і менї лячно ставало на вид Ваших тріумфів. Они прецї мусїли би нас розлучити. Та на що менї довго задержувати ся при тій зміні моїх чувств? Ви мабуть вже здогадали ся тайни мого серця. Скажіть менї лиш, що не погорджаєте мною!

— Я би мала погорджати Вами ґрафе Освальде! — Вами найблагороднїйшим з людий? Чейже мусите знати, що я Вас шаную і поважаю не лиш за Вашу доброту для нещасливої людини, такої як я, але й задля всїх Ваших благородних прикмет.

— Але Гонорие, я жадаю чогось більше як лиш Вашого поважаня. Чи пригадуєте собі ту ніч, в котрій я перший раз чув як Ви сьпівали на торговици при улици від півночи?

— Хибаж я можу забути ту страшну ніч? — сказала дївчина голосом здивованя, так дивним здавало ся їй то питане — ту гірку хвилю, в котрій Ви прийшли менї на поміч?

— А пригадуєте Ви собі, що Ви тогди сьпівали? — то було послїдне, що Ви сьпівали на улици.

Гонория Мільфорд мовчала якийсь час, заким відповіла. Очевидно не могла собі зараз пригадати, що она тогди сьпівала.

— Я була тої ночи майже без памяти — сказала она; я була така змучена, така знуж-

рано виїхав п. Міністер в дальшу візитацийну подорож до Ходорова, Букачовець, Бурштина і Станиславова.

— **Стан здоровля** Є. Е. п. Маршалка краєвого ґр. Стан. Баденього добрий; горячки нема. Вчера рано др. Зембицкий і др. Шрам зробили новий бандаж. Онеґди одержав п. Маршалок від цісарского адъютанта ґен. Больфраса телеґраму з цісарским висказом жалю з причини его пригоди і з запитанем про стан здоровля.

— **Вступні іспити до I. кляси в ц. к. Франц Йосифа (руский) ґімназиї в Тернополи** відбудуть ся дня 15 го н. ст. липня о 9-ій годині з рана. Дня 14 липня мають ученики зі своїми родичами або опікунами зголосити ся в канцеляриї ц. к. Дирекциї і принести з собою: 1) метрику хрещеня, 2) сьвідоцтво шкільне з послїдного півроку, 3) посьвідчене від лїкаря поновного щїпленя віспи, 4) таксу вписову 3 зр. 10 кр. Без тих документів не припустить ся нікого до іспиту. — При вписї мають родичі ученика або їх заступцї сказати, до котрої ґімназиї має ученик здавати іспит: до рускої, чи до польскої. При сїй нагоді просимо уклінно Всч. отців духовних і Вп. пп. учителїв, щоби зволили ласкаво се оголошене оповістити ученикам і пояснити, а родичів і їх заступників поучити, як мають ся поводити.

— **З руского товариства педаґоґічного.** Маємо честь запросити Вп. Родимців і Сьвітлі Товариства рускі на закінчене року шкільного в рускій дївочій школї видїловій (при ул. Вірменьскій ч. 2 II. поверх) на день 5 н. ст. липня 1899 о годинї 4 по полудни.

— **Цікаве ореченє в справі престаций дорогових** видав видїл краєвий сими днями. Оно вияснює постанови закона що до престаций дорогових і єсть основним рішенем деяких сумнївів, що до увільненя певних осіб від престаций дорогових. Заряд дороговий в Княгинині під Станиславовом вписав до спису осіб, обовязаних до відроблюваня престаций дорогової, також вязнів, що відбувають кару в заведеню карнім станиславівскім, положенім в обсягу громади Княгинина. Коли заряд заведеня карного запротестував против потяганя вязнів до відроблюваня престаций заряд дороговий в Княгинині предложив справу до рішеня видїлови повітовому в Станиславові. Видїл повітовий заявив, що вязнів не можна потягати до відроблюваня престаций. Против того ореченя видїлу повітового вніс заряд дороговий рекурс до видїлу краєвого. — Видїл краєвий не узглядняв того рекурсу, а в мотивах ореченя підніс, що коли на підставі §. 16 закона дорогового престаций можна вимірювати лиш родинам, взглядно партиям ведучим самостійне господарство, то вязнів, котрі чейже не ведуть самостійного господарства, не можна вчислити до такої катеґориї осіб. Заряд дороговий в Княгинині покликував ся у своїм рекурсї на істнуючий звичай, що при переписи населеня вписувано кождого вязня яко окрему партию, а від партиї, взглядно родини, ведучої окреме господарство, належить вимагати відробленя дорогової престациї. По постановам §. 21 реґул. дорог. всї сумніви в тих справах мають рішати ся в специяльних припадках на підставі інструкциї виданої для переведеня конскрипциї. Отже видїл краєвий підніс, що звичай вписуваня вязнів яко окремих партий не має в сїм случаю значіня, бо під тим взглядом постанови закона дорогового не полишають ніякого сумніву; а як коли вписувано вязнів яко окремі партиї, то факт сей по гадцї видїлу краєвого не відповідає постановам інструкциї міністерской з дня 9 серпня 1890 р. В. з. д. Ч. 162, виданої для виконаня конскрипциї 1891 р.

— **Смерть від грому.** В часї вчерашної зливи і бурі над Львовом грім ударив в шопу виставлену для войска за клепарівскою рогачкою і убив двох вояків артилериї з 32-ої дивізиї.

— **Самоубийство.** В однім селї під Тернополем повісив ся селянин Дмитро Пачило зі страху перед карою за спроневірене гроший церковних.

— **Страшний злочин.** В Ходачкові малім під Тернополем в ночи з 25 на 26 с. м. убила власна дочка при помочи мужа свого вітця Олексу Томкова. Причиною того страшного злочину мав бути страх, аби отець не додержав погрози та не поїхав до Тернополя і не зробив там завіщаня некористного для дочки.

— **Відважний воздухоплавець.** В Градци стирийскім пустив ся бальоном у воздух Італїянець Меріґі. Коли вже бальон був 3000 метрів над землею, пукла на нїм шовкова покрива і він став скоро летїти на землю. Меріґі учепивши ся шнурів сїтки і видячи небезпечність, в якій находить ся, мав ще на стілько притомности, що на окремій картцї написав по італїяньски слова: „Умираю вдоволений і радо, бо осягнув мою цїль *Меріґі*". Коли бальон був вже 14 метрів від землї, Меріґі вискочив і тим спас своє житє. Упав на поле коло Гавсманштеттен, місцевости, положеної на полудне від Градця. Недалеко від него упали на поле конюшини рештки бальона з лодкою. Упадок Меріґі'ого був впрочім досить нещасливий, бо зломив ногу і стратив на хвилю притомність. Коли перевезли его до шпиталя і зложили ногу, заявив, що скоро лише прийде до здоровля, вибере ся у воздушну подорож понад Адрийске море.

— **Новітна реклама театральна.** На які дивовижні гадки впадають директори деяких храмів муз в Англиї або в Америцї чи в Австралії, може показати отсих кілька примірів.

Одного дня, коли мала ся давати в Льондонї премієра голосної мельодрами „The Mistery of a Hansom Cab" („Тайна одної дорожки") представив ся прохожим на найлюднїйших улицях західної дїльницї столицї ориґінальний вид: В елеґантній відкритій дорожцї їхав поволи, опертий на подушки, гарний молодий мужчина з мертвецки-блїдим лицем і з прижмуреними очима. На грудех его білої сорочки червоніла велика пляма крови.... Річ ясна — або який злочин, або нещастє, або самоубийство. Люди ставали на улици і жаль переймав кождого, один другого питав: що стало ся? Як звичайно, на вид збіговиска прибігає полісмен. І ось в тій-же хвили, як полісмен наближає ся до дорожки, окровавлений пасажир встає, реготеь, розклонює ся публицї на всї боки і обома руками розкидує між публику карточки з оповіщенем премієри. Відтак фіякер ґігнав з хитрим актором на другу, третю і десяту улицю устроїти таку саму штуку. А у вечер в театрі успіх був знаменитий.

Ще сензацийнїйшу і відважнїйшу штуку втяв один американьский імпресаріо в Бруклїнї. В его театрі грали що дня страшну драму, в котрій героиня при кінци штуки топить ся, але публика не горнула ся на представленя. Тогдї імпресаріо намовляє свою героиню на трохи небезпечну штучку. Она була доброю пливачкою, отже без ваганя згодила ся на его проект: одного красного пополудня вийти в легкій туалєтї на прохід і скочити з моста в ріку, нїби она хоче утопити са, а доки надбігне поміч з усїх сторін, она виправна в нурі, останесь під водою. І справдї, на очех множества прохожих акторка удає самоубийство, а сотки стревоженої публики приглядують ся з бючим серцем, як відважні мужчини кидають ся в ріку і ратують молоду женщину, що навірила собі житє. Виратувана удає велике ослабленє, а коли вкінци приходить до себе, заявляє, що она таки утопить ся, бо радше не жити, як грати що вечера перед порожними лавками. Зворушаючу пригоду зараз описали докладно всї часописи, а наслїдок вийшов такий, що як довго тая драма стояла в репертуарі, люди просто товпили ся при касї, поки вкінци вже й білетів не ставало. Кождий хотів побачити на сценї виратувану від смерти красну артистку.

Не менше проворні і австральскі директори театрів, коли іде о то, щоби публику заціпавити новою штукою. В Мельбурнї по відогранїй премієрі одної кримінальної комедиї, котра дуже довгий час удержалась там на сценї, в перших тиждних що дня переходив по найлюднїйших улицях міста цїлий видїл кримінальників в парах під дозором двох крепких уоруженях сторожів. А щоби сензацию збільшити, то один або другий актор, перебраний за кримінальника, пустив ся утікати.

дана — але ось! вже пригадую собі, що я тогди співала: „Старий Робін Ґрей".

— Так Гонорие, то любовна істория мужчини, що вже старіє ся, а залюбив ся в женщинї, котра роками могла би бути его донькою. Я сидів тогди невеселий при коминку і був дуже пригноблений та роздумував над деякими подїями того дня, котрі мене були дуже згризли, аж ось Ваш трогаючий голос долетів до мого уха. Я знав ті слова від давна, а все-таки видали ся они менї тої ночи новими і якимись дивними. Щось, чому я не міг оперти ся, тягнуло мене на то місце, де Ви в своїй безсильности були повалили ся на землю. Від тої пори аж до нинї стали ся Ви провідною гадкою мого житя. Я полюбив Вас так щиро, як лиш рідко хто міг би так. Скажіть менї, Гонорие, чи моя любов не має взаимности? Щастє мого житя станула на дрожачій вазї. Ви тепер маєте рішити, чи моє житє має бути і дальше без вартости, або чи маю бути гордим і уважати ся найщасливійшим з поміж людий.

— Хибаж моя любов зробила би Вас щасливим, ґрафе Освальде?

— Невисказано щасливим.

— Коли так, то скажу Вам, що я Вас люблю.

— Любите мене — мимо ріжницї віку, яка єсть межи нами?

— Так, ґрафе Освальде, я поважаю і люблю Вас з цїлого серця — відповіла Гонория. — А когож я виділа коли, що був би так гідний прихильности жіночого серця? Від першої хвилї, коли ангель божий вивів мене на Вашу дорогу, виділа я у Вас лиш благородність душі та Вашу великодушність. Чиж дивниця, що з моєї вдячности вийшла любов?

— Гонорие — шепнув ґраф, нахилившись над головну дївчину та поцїлував еї в еї біле чоло — Гонорие, ти робиш мене аж за надто щасливим. Менї аж здає ся, як би то щастє мало бути лиш сном, котрий може незадовго розвіє ся, як би я мав стати знов самотним і зажуреним, мов би моя власна уява робила собі з мене забавку.

Він відвів Гонорию назад до дому. Навіть і в сїй хвили найбільшого щастя мусїв він памятати на панну Бомон, котра певно десь чекала на свою ученицю.

— Отже перестанеш вже думати о сценї, Гонорко? — спитав ґраф по дорозї, коли вертали поволи домів.

— Буду Вам у всім послушна.

— Моя ти голубко дорога — а коли ти вийдеш звідси, то вийдеш вже ґрафинею Евверстронґ.

Панна Бомон чекала в гостинній комнатї. Она була тим очевидно трохи здивована, що ґраф Освальд так довго розмавляв з еї пансіонаркою.

— Ви певно оглядали парк — сказала она до ґрафа. У нас, що правда, не водить ся так, щоби якийсь пан, що приходить в гостину, так довго ходив сам з ученицею по городї, але супротив особи в такім вїцї, як Ви приписи інститута можуть бути лаґіднїйші.

Ґраф на то ледви що кивнув головою. Мужчина, котрому пятьдесять лїт, в хвили, коли вже від девятнайцятилїтної дївчини почув слово згоди, не любить, щоби ему нагадувати его лїта.

— То була мабуть послїдна нагода, панно Бомон, оглядати Ваш парк — сказав він, — бо я думаю вже в найкоротшім часї забрати Вашу ученицю з собою.

— Так! — відозвала ся учителька і аж цїла почервоніла з обуреня. — Я гадаю, що панна Мільфорд не має ніякої причини жалувати ся; она мала тут всяку вигоду — окрему спальню, срібну заставу до столу, в недїлї і сьвята печеню і неутомиму, можна сказати матерну опіку. Я би дїйстно мусїла сказати, що панна Мільфорд хиба не знає ся на річи, коли може жалувала ся.

— Ні моя панї, панна Мільфорд анї словечком не жалувала ся; противно, она чула ся тут в інститутї зовсїм щасливою. Але відносини, бачите, змінюють ся. Коли я еї задумав до Вас віддати, то я Вам сказав що она моя далека своячка. Тепер же буду міг незадовго сказати, що з далекої своячки зробила ся дуже близька. Маю надїю, що незадовго буду міг панну Мільфорд назвати моєю женою.

Панна Бомон здивувала ся сею вістию не мало але не показала того по собі. Ґраф Освальд сказав їй, що позаяк панна Мільфорд єсть сиротою і не має близьких свояків, то він поведе еї просто з „бучини" до церкви під вінець. Він попросив панну Бомон, щоби она помогла ему зробити приготовленя до весїля.

Властителька пансіонату мимо своєї холодної поваги мала правдиво добре серце і була дуже рада з того, що має нагоду подати по-

За утікачем кидали ся сторожі, счиняв ся заколот, люди збігали ся зі всіх сторін — а коли вмішав ся поліцаянт, наступало пояснене, запросини на представлене — і актори-кримінальники рушали в дальший похід. І штука, котрої найважнійші сцени справді відгравали ся в кримінал, знаменито „робила касу" завдяки тій оригінальній рекламі.

— **Численна родина**. Найчисленнійша на сьвіті є мабуть родина Веб, що мешкає в землях Думберлянд в Кентуки. Найстарший представитель тої родини Язон Веб числить тепер 80 літ — має він 19 дітий, 175 внуків та 100 правнуків. Найблизша его родина складає ся із 444 осіб. Єго брат Мілес Веб умер був в 78 році житя, та лишив 400 представителів роду, а в їх числі 105 внуків і 150 правнуків. Неллі Веб мав лише 10 дітий, а є его нащадки зросли тепер до числа 230 осіб. Другий з ряду син Саллі Веб що числив 75 років, мав 13 дітий, 80 внуків, 65 правнуків та 50 праправнуків. Трета донька Летті Веб мала 11 дітий, а родина єї складає ся з 201 осіб. Послідне обчислене всіх нащадників в простій лінії і осіб, спорідненних з родиною Вебів виказує, що числить она 12.000 осіб. Один француский гуморист радить, аби француске правительство спровадило кількох представителів того роду та зааклїматизувало его у Франциї в цїли піднесеня зросту француского населеня.

— **Великий обманець**. В Швайцарії у Фрибурзі піймано одного з визначнійших міжнародних обманців Осипа Шнерга, бухгальтера, що допустив ся великих обманьств у всіх майже великих европейских містах, а в остатних часах вимантив в Брель від фірми „Яшек та Спілка", що стоїть у звязи з віденьским Ледербанком, чек на 150.000 франків.

— **Сьвітяча бомба і електрична канона**. В Газі радить мирова конференция, як би завести вічний мир на сьвіті а фабриканти та винахідці думають та радять над тим, якби можна винайти і зробити щось такого, щоби можна вигідно вести війну і як найскорше та найбільше убивати людий. Якесь американьске товариство зачало вже фабрикувати сьвітячі бомби, які винайшов член того товариства. Тоті бомби мають служити до осьвітлюваня моря, щоби можна побачити неприятельский корабель. Бомби ті складають ся із сталевих рур, наповнених т. зв. кальциюм карбідом, котра то маса, скоро зійде ся з водою витворює ацетиленовий ґаз. Один конець тої бомби стоїть завсїгди понад водою і на тім кінци єсть зроблений прилад при помочи котрого ґаз може горіти; до запалюваня ґазу служить знов електричний прилад уміщений в бомбі, котрий сам запалює ґаз, скоро лиш бомба упаде на воду і зачне ґаз робити ся. Бомба може сьвітити так сильно як 1.000 сьвічок і вода єї не загасить. Бомбу ту можна запомочию канони кинути на 4 кільометри далеко а четвертина єї довготи виставає понад воду. — Якийсь Анґлїєць знов, син купця, винайшов таку канону, котрою можна стріляти зовсім тихенько без найменшого гуку і без диму, бо канону не набиває ся порохом, лиш електрика жене кулю, котра може летіти на 5 анґлїйских миль (миля і чверть нашої) далеко.

Курс львівский.

Дня 28-го червня 1899.		платять	жадають
I. Акциї за штуку		зр. кр.	зр. кр.
Банку гіпот. гал. по 200 зр.		385·—	395·—
Банку кред. гал. по 200 зр.		—·—	—·—
Зелїз. Львів-Чернів.-Яси		286·—	290·—
Акциї гарбарні Ряшів		205·—	212·—
Акциї фабр. Липиньского в Сяноку.		258·—	265·—
II. Листи заставні за 100 зр.			
Банку гіпот. 4% корон		96·50	97·20
Банку гіпот. 5% преміов.		110·20	110·90
Банку гіпот. 4½%		100·00	100·70
4½% листи застав. Банку краєв.		100·80	101·50
4% листи застав. Банку краєв.		98·—	98·70
Листи застав. Тов. кред. 4%		97·50	98·20
„ „ 4% льос. в 41 літ.		97·50	98.20
„ „ 4% льос. в 56 літ.		95·80	96·50
III. Облїґи за 100 зр.			
Пропінацийні гал.		98·—	98·70
Облїґи ком. Банку кр. 4% II ем.		102·25	—·—
„ „ „ „ 4½%		100·50	101·20
Зелїз. льокаль. 4% по 200 кор.		97·50	98·20
Позичка краєв. з 1873 по 6%		104·—	—·—
„ „ 4% по 200 кор.		96·80	97·50
„ м. Львова 4% по 200 кор.		94·10	94·80
IV. Льоси.			
Міста Кракова		26·75	28·—
Міста Станиславова		55·—	—·—
Австр. червон. хреста	Курс віденьский	20·50	21·50
Угорскі черв. хреста		11·—	11·60
Італ. черв. хреста		11·—	12·—
Архікн. Рудольфа		28·—	—·—
Базиліка		7·—	7·90
Joszif		3·70	4·40
Сербскі табакові		4·25	5·25
V. Монети.			
Дукат цїсарский		5·64	5·74
Рубель паперовий		1·27	1·28
100 марок нїмецких		58·75	59·15
Доляр америк.		2·40	2·50

мічну руку правдивому одруженю з любови. Впрочім справа відповідно визискана могла і для неї бути не без користи. Она могла би преці колись говорити о „моїй ученици" ґрафині Еверстронґ, або о „тій любій дівчині, панні Мільфорд, котра опісля віддала ся за ґрафа Освальда Еверстронґа". Ґраф Освальд був за тим, щоби весїле відбуло ся як найскорше — Гонория не противила ся тому его бажаню. Ґраф Освальд написав знову перекав на закупно ґардероби для Гонориї, а панна Бомон дуже тїшила ся з того, що великі суми, які она буде видавати, нароблять єї особі і єї інститутови великої слави в декотрих великих торговлях на західнім кінци міста, де она звичайно купувала для своїх пансіонарок.

Був то час вакаций і майже всї пансіонарки з „бучини" розїхали ся були домів. Панна Бомон могла тепер заняти ся купном. Що дня їздила з Гонорию до міста і цїлими годинами вибирала шовкові материї, атласи, оксаміти і мережева та радила з модистками і кравчинями. Коли Гонория казала панні Бомон, щоби она не трудила ся так дуже виправою, то она казала, що скорше упаде з утоми, як колиб мала хоч би лиш на волосок занедбати обовязок, який на ню вложив ґраф Освальд.

Ґраф Освальд хотів, щоби весїле відбуло ся зовсїм тихо. Та й кого мав просити на весїле молодої без імени і свояків. Панна Бомон була одинокою, котрій міг довіряти, та й тій не сказав правди, бо она гадала, що Гонория Мільфорд єсть своячкою четвертого або пятого степеня — от собі якоюсь бідною своячкою ґрафа Освальда.

З початком червня відбуло ся вінчане. Всї приготовленя були держані в такій тайні, що навіть Мілярд нїчого не знав. Він видів, що ґраф чогось незвичайно занятий і веселійший як звичайно, але не міг довідати ся причини того.

— Щось єсть — говорив він до Віктора Каррінґтона — але аби мене так біда взяла, як я знаю що. То річ певна, що поза тим криє ся тота молода панна. Мій пан, від коли я запамятаю не був таким добрим анї не виглядав таким щасливим.

Реджінальд Еверстронґ, коли довідав ся о тім, видивив ся на свого приятеля з великим страхом і не знав, що собі робити.

День перед весїлем згадав ґраф Освальд о тім перед своїм камердинером. Коли вечером перебирав ся до столу, сказав він спокійно:

Спакуйте менї мій куфер до завтра до другої години, Мілярде і злагодьте ся самі; поїдете зі мною. Я вийду о третій годині і стану перед одним домом в Фульгем. Калеша з Вами і з пакунками мусить виїхати звідси о другій годинї.

— Ви поїдете за границю пане?

Нї, поїду на вісім днів до північної Валїї, але не поїду сам один. Я женю ся, Мілярде, завтра перед полуднем і ґрафиня Еверстронґ поїде зі мною.

(Дальше буде).

Господарство, промисл і торговля.

— **Ц. к. Дирекция зелїзниць державних** оповіщує: З днем 1 липня с. р. отвирає ся для руху особового і обмеженого руху пакункового перестанок Лососина, лежачий поміж стациями Тимбарк і Лиманова при км. 150·280 на шляху Звардонь-Новий Санч. Білети їзди буде ся видавати в самім перестанку а пакунки буде приймати ся за оплатою в стациї призначеня. Час відїзду поїздів, задержуючих ся на тім перестанку, оповіщено афішами.

ТЕЛЕҐРАМИ.

Відень 29 червня. Цїсар має вже в понедїлок виїхати до Ішля. Стан здоровля Монарха добрий. Від кількох днів лічить ся Цїсар масажем.

Рен 29 червня. Приїхала сюди жена Драйфуса, аби ждати на приїзд мужа.

Москва 29 червня. На зелїзничім шляху Бересть-Москва коло стациї Катин вискочив поїзд з шин, притім 17 ваґонів розбило ся і погиб головний кондуктор.

Відень 29 червня. З Александриї доносять, що від дня 4 мая занедужало там на джуму взагалї 32 осіб, з котрих 11 померло. Від дня 16 с. м. не було случаю занедужаня.

Рух поїздів зелїзничих

важний від 1-го мая 1899, після середно-европ. год.

посп.	особ.	Зі Львова
відходить		
		День
	6·20	До Лавочного, Мункача, Борислава
	6·15	„ Підволочиск, Одеси, Ковови
	6·30	„ Іцкан, Букарешту, Радівців
	6·30	„ Підволочиск в Підвамча
8·30		„ Кракова, Любачева, Орлова, Відня
	8·45	„ „ Відня, Хирова, Стружа
	9·10	„ Сколього, Лавочного від 1/7 до 15/9.
	9·25	„ Янова
	9·35	„ Підволочиск в гол. двірця
	9·45	„ Іцкан, Сопова, Бергомету
	9·53	„ Підволочиск в Підвамча
	10·10	„ Белвця, Рави, Любачева
	12·50	„ Янова від 1/7 до 15/9 в неділї і сьвята
1·55		„ Підволочиск в гол. двірця
2·08		„ „ „ Підвамча
	2·15	„ Брухович від 7/5 до 10/9 в неділї і сьвята
2·45		„ Іцкан, Гусятина, Керешмезе
2·55		„ Кракова, Відня, Хабівки
	3·05	„ Стрия, Сколього лиш від 1/5 до 30/9.
	3·15	„ Янова від 1/5 до 30/9.
	3·20	„ Зимноводи від 7/5 до 10/9.
	3·25	„ Брухович „ „ „ „
	5·25	„ Ярослава
		Ніч
12·50		До Кракова, Відня, Берлина
2·30		„ Іцкан, Констанциї, Букарешту
	4·10	„ Кракова, Хирова, Коросна
	5·50	„ Брухович від 7/5 до 10/9.
	6·26	„ Іцкан, Радовець, Кімполюнґа
	6·40	„ Кракова, Відня, Берна, Варшави а Орлова від 15/6 до 15/9.
	6·50	„ Янова від 1/6 до 15/9 в будні дни
	7·—	„ Лавочного Мункача, Хирова
	7.10	„ Сокаля, Рави рускої
	7·20	„ Тернополя в гол. двірця
	7·42	„ „ „ Підвамча
	7·47	„ Янова від 1/10 до 30/4 1900 включно
	8·35	„ „ „ 1/5 „ 31/5 і від 16/9 до 30/9.
	9·11	„ „ „ 1/6 „ 15/9 в неділї і сьвята
	10·40	„ Іцкан, Гусятина, Радовець
	10·50	„ Кракова, Відня, Івонича
	11·10	„ Підволочиск, Бродів в гол. двірця
	11·32	„ „ Грималова в Підвамча

ЗАМІТКА. Пора нічна числить ся від 6-ої години вечером до 5-ої години 59 мінут рано
Бюро інформацийне ц. к. зелїзниць державних при ул. Красицких ч. 5.

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

ГАЛИЦКИЙ КРЕДИТОВИЙ БАНК

принимає вкладки на

КНИЖОЧКИ

і опроцентовує їх по

$4\frac{1}{2}$% на рік.

13

Інсерати

(„оповіщеня приватні") до „Газети Львівскої", „Народної Часописи", і всїх инших часописий принимає виключно ново отворена „Аґенция дневників і оголошень" в пасажу Гавсмана ч. 9. Аґенция ся принимає також пренумерату на всї дневники краєві і заграничні.

Для Львова і Галичини

головний склад і експедиция

WARSZ. TYGODNIKA ILLUSTR.

находить ся

у Львові, в пасажу Гавсмана ч. 9.

Аґенция дневників і оголошень

принимає також

пренумерату і оголошеня до Warszawsk-ого Tygodnik-a Illustr.

До Народної Часописи

і

Газети Львівскої

Всїлякі

ОГОЛОШЕНЯ

принимає виключно

АҐЕНЦИЯ

ДНЕВНИКІВ і ОГОЛОШЕНЬ

у Львові, Пасаж Гавсмана ч. 9.

З друкарні В. Лозиньского під зарядом В. І. Вебера. — (Телефона число 569).